

LBRIS

We know
books

Autoare de bestsellere *New York Times*

ELLE KENNEDY

Pactul

Ediția a III-a

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EpicLove

Redactor: Cristina JINGA
DTP: Simona RĂDULESCU

The Deal, An Off-Campus Novel
Copyright © 2015 by Elle Kennedy
The moral rights of the author have been asserted.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2026, Editura Epica.

ISBN: 978-630-6711-33-8

București, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE

Pactul / Elle Kennedy ; trad. din lb. engleză și note de Sorin Petrescu. Ed. a 3-a. - București : Epica, 2026

ISBN 978-630-6711-33-8

I. Petrescu, Sorin (trad. ; note)

821.111

1.

Hannah

El nici măcar nu știe că exist.

Pentru a milioana oară în patruzeci și cinci de minute, stre-cor o privire în direcția lui Justin Kohl, și e atât de frumos, că mi se usucă gâtul. Deși poate că ar trebui să vin cu un alt adjectiv — prietenii mei masculi stăruie că băieților nu le place să li se spună că-s *frumoși*.

Dar, drace!, nu există altă cale de a-i descrie trăsăturile dure și ochii căprui și expresivi. Azi poartă o șapcă de baseball, dar eu știu ce e sub ea: păr negru, des și mătăsoș de te face să vrei să-ți treci degetele prin el.

În cei cinci ani de la viol, inima mea a palpitat doar pentru doi băieți.

Primul m-a lăsat.

Cel de acum este doar orb și surd.

De pe podiumul din amfiteatru, profa Tolbert ne oferă ceea ce îmi place să denumesc Discurs dezamăgitor. Este al treilea în șase săptămâni.

Surprize, surprize, șaptezeci la sută din clasă a luat șapte sau mai puțin la jumătatea semestrului.

Eu? Sunt pe cai mari. Și aș minți dacă aș spune că *zecele!* mare și roșu de la mijlocul semestrului nu m-a lăsat cu gura căscată. Tot ce am făcut a fost să măzgălesc un șir fără sfârșit de tâmpenii, străduindu-mă să umplu foaia.

Etica filosofică ar fi trebuit să fie floare la ureche. Proful de dinainte ne-a dat niște teste multiple fără cap și coadă și un „examen” final constând dintr-un eseu personal care să ridice o dilemă morală, cerându-ți-se să spui cum ai reacționa în fața ei.

Dar cu două săptămâni înainte să înceapă semestrul, profesorul Lane a mierlit-o în urma unui atac de cord. Am auzit că menajera lui l-a găsit pe podeaua de la baie — gol-goluț. Bietul om!

Din fericire (și da, asta e sarcasm total!), Pamela Tolbert a fost cea care a preluat orele lui Lane. Este nouă la Universitatea Briar și e genul de profesor care vrea să stabilească legături și să se „implice”. Dacă ar fi un film, ea ar fi profa tânără și ambițioasă care își face apariția la școala publică din centru și-i inspiră pe ratați, și, dintr-odată, toți își leapădă kalașnikovurile și pun mâna pe pixuri, iar în genericul de sfârșit ni se spune cum toți puștii au intrat la Harvard sau rahaturi de genul. Oscar pentru Hilary Swank...

Doar că asta nu-i un film, ceea ce înseamnă că singurul lucru pe care Tolbert îl inspiră studenților ei este ura. Și ea nu se poate prinde, pe bune, de ce nimeni din clasa ei nu excelează.

Uite un pont — pentru că pune genul de întrebări cu care ai putea să scrii o disertație de masterat.

— Sunt dispusă să ofer o reexaminare tuturor celor care nu reușesc sau primesc șase sau mai puțin.

Nasul lui Tolbert se strâmbă ca și cum ea nu ar pricepe de ce ar fi nevoie de așa ceva.

Cuvântul pe care tocmai l-a folosit — *dispusă*. Da, vezi să nu. Am auzit că o tonă de studenți s-au plâns îndrumătorilor de ea, și bănuiesc că administrația o silește să ofere la toată lumea o reexaminare. Nu dă bine pentru Briar ca mai mult de jumătate dintre studenții dintr-un an să pice, mai ales când nu vorbim doar despre chiulangii. Studenți de nota zece, ca Nell, care stă îmbufnată lângă mine, pică și ei testul de la mijlocul semestrului.

— Pentru aceia dintre voi care vor alege să mai dea o dată, cele două note vor forma media. Dacă faceți mai rău decât prima oară, rămâne valabilă prima notă, încheie Tolbert.

— Nu-mi vine să cred că ai luat zece, îmi șoptește Nell.

Arată așa de supărată, că simt un imbold de simpatie pentru ea. Nell și cu mine nu suntem cele mai bune prietene sau ceva, dar stăm una lângă alta din septembrie, așa că ne cunoaștem — să zicem — în mod acceptabil. E în stadiul educațional de pre-medicină și știu că provine dintr-o familie ai cărei membri au excelat în școală și care ar face-o cu ou și cu oțet dacă ar afla de nota luată la examen.

— Nici mie nu-mi vine să cred, îi răspund eu tot în șoptă. Pe bune! Citește răspunsurile mele! Total incoerente!

— Chiar aș vrea, spune ea, părând nerăbdătoare. Sunt curioasă să aflu ce consideră Tirana un material de nota zece.

— O să-l copiezi și ți-l trimit pe e-mail diseară, îi promit eu.

În secunda în care Tolbert ne dă drumul, în amfiteatru răsună zgomote gen să-o-ștergem-naibii-de-aici. Laptopurile se închid cu plesnete, caietele sunt aruncate în rucsacuri, studenții se ridică de pe locurile lor.

Justin Kohl zăbovește lângă ușă ca să vorbească cu cineva, iar privirea mea se fixează pe el asemenea unei rachete. Este așa de frumos...

Am mai spus cât de frumos este, nu?

Mă holbez la profilul lui perfect și mi se umezesc palmele. A venit anul ăsta la Briar, dar nu-s sigură de la ce colegiu s-a transferat și, cu toate că a devenit numaidecât vedeta echipei de fotbal ca înaintaș, nu seamănă cu ceilalți sportivi de la universitatea asta. Nu merge țațoș prin curte cu unul din rânjelele acelea gen Sunt-darul-lui-Dumnezeu-făcut-lumii și nici nu se arată în fiecare zi cu altă gagică la braț. L-am văzut râzând și glumind cu colegii de echipă, dar emană o vibrație intensă, de istețime, care mă face să cred că e un tip extrem de profund. Lucru care mă incită și mai mult să vreau să-l cunosc.

Nu mă dau în vânt după sportivi, dar ceva legat de tipul ăsta mi-a declanșat un sentimentalism cretin.

— Iar te holbezi.

Vocea zeflemitoare a lui Nell mă face să roșesc. M-a surprins salivând, cu ochii fixați pe Justin, mai mult decât o dată, și face parte dintre cei câțiva cărora le-am mărturisit pasiunea mea.

Allie, colega mea de cameră, știe și ea, dar celelalte prietene ale mele? Drace, nu! Cele mai multe dintre ele se specializează în muzică sau teatru, așadar, bănuiesc că asta ne face să fim gașca artistică. Sau poate emo. Cu excepția lui Allie, care are o relație uite-o/nu-i cu un tip din frăție încă din primul an de facultate, prietenelor mele le place la nebunie să facă praf elita de la Briar. De regulă, eu nu prea pun botul la asta (îmi place să cred că bârfa e sub demnitatea mea), dar... să fim sinceri. Cei mai mulți din puștii populari sunt cretini total.

Studiu de caz: Garrett Graham, cealaltă vedetă sportivă din clasa noastră. Individul merge de colo colo ca și cum ar merge pe proprietatea lui. Cred că și are așa ceva. Tot ce are de făcut este să pocnească din degete și o față nerăbdătoare și apare lângă el numaidecât. Sau îi sare în poală. Sau îi vără limba în esofag.

Deși azi nu aduce cu „Omul Zilei în Campus”. Aproape toată lumea și-a văzut de treburi, inclusiv Tolbert. Dar el a rămas la locul lui, ținând foaia de test cu ambii pumnii bine strânși de ea.

Probabil că a dat-o și el în bară, dar nu simt prea multă simpatie pentru el. Briar este cunoscut pentru două lucruri: hochei și fotbal, ceea ce nu te dă pe spate, având în vedere că Massachusetts găzduiește și „Patriots”, și „Bruins”. Aproape întotdeauna sportivii care joacă pentru Briar sfârșesc la profesioniști, și, în timpul anilor petrecuți aici, li se aduce totul pe o tavă de argint — inclusiv notele.

Așa că, da, poate că asta mă face cumva puțin răzbunătoare, dar am o senzație de oarecare triumf știind că Tolbert l-a trântit pe căpitanul echipei noastre de hochei, care a câștigat campionatul, așa cum a făcut cu toată lumea.

— Vrei să luăm ceva de la Coffee Hut? mă întreabă Nell, adunându-și cărțile.

— Nu pot, am repetiție peste douăzeci de minute. Mă ridic, dar n-o urmez spre ușă. Tu du-te. Eu musai trebuie să verific programul înainte să plec. Nu-mi aduc aminte când am seminarul următor.

Alt „avantaj” de a fi la cursul lui Tolbert — pe lângă prelegerea noastră săptămânală, suntem siliți să urmărim două seminarii de câte juma’ de oră pe săptămână. Partea bună e că sunt

conduse de Dana, asistenta care are toate calitățile ce-i lipsesc lui Tolbert. Cum ar fi simțul umorului.

— Bine, zice Nell. Ne vedem mai târziu.

— Bine, îi zic și eu.

La auzul vocii mele, Justin zăbovește în pragul ușii și-și întoarce capul.

Ah! Doamne! Doamne!

Mi-e imposibil să opresc roșeața să-mi invadeze obrazii. Este pentru prima oară când avem contact vizual, și eu habar nu am cum să reacționez. Să spun „bună”? Să-i fac cu mâna? Să-i zâmbesc?

În cele din urmă, dau ușor din cap a salut. *Uite-așa!* Mișto și relaxat, cum îi stă bine unei studente sofisticate din primii ani.

Inima îmi tresare nițeluş când colțul gurii lui se ridică într-un zâmbet vag. Dă și el din cap, după care o șterge.

Mă holbez la cadrul gol al ușii. Pulsul meu o ia razna pentru că, *Sfinte Sisoe!*, după șase săptămâni în care am respirat același aer în amfiteatrul ăsta îmbâcsit, m-a băgat în sfârșit în seamă.

Aș fi vrut să fiu îndeajuns de curajoasă s-o iau după el. Poate să-i propun să bem o cafea. Sau să luăm cina. Sau un brunch — ia stai, cei de vârsta noastră *chiar* servesc așa ceva?

Dar picioarele mele au rămas încremenite în podeaua strălucitoare.

Pentru că sunt o lașă. Da, o lașă de tot rahatul. Sunt îngrozită c-o să mă refuze, dar și mai îngrozită sunt că o să *accepte*.

Când am început facultatea eram într-o stare bună. Depășisem cu brio stările emoționale și-mi coborâsem puțin garda. Eram din nou pregătită pentru întâlniri amoroase și nu m-am dat la o parte. M-am văzut cu câțiva tipi, în afară de ex-ul meu,

Davon. Niciunul nu mi-a dat fiori așa cum a făcut-o Justin Kohl, și lucrul ăsta m-a cam speriat.

Regula pașilor mărunți!

Corect. Pași mărunți! Țsta este sfatul preferat al terapeutei mele și nu pot să neg că strategia asta mi-a folosit din plin. Concentrează-te pe micile victorii, m-a sfătuit mereu Carole.

Prin urmare... victoria de azi... Eu am dat din cap la Justin și el mi-a zâmbit. La cursul următor poate o să-i zâmbesc și eu. Și la următorul poate c-o să aduc în discuție cafeaua, cina sau un brunch.

Am tras aer în piept și am luat-o pe culoar, cramponându-mă de sentimentul acela de victorie, oricât de mică ar fi fost ea.

Pași mărunți.

Garrett

Am dat-o-n bară.

Am dat-o în bară de tot!

De cincisprezece ani, Timothy Lane împărțea zecele ca pe bomboane mentolate. Ei, anul ăsta e altceva. Profesorul Lane a dat colțul și m-am trezit pe cap cu Pamela Tolbert.

E oficial. Femeia asta este inamicul meu numărul unu. Numai vederea scrisului ei înflorat — care umple fiecare spațiu cât de mic de pe marginile testului meu — mă face să vreau să mă transform în Hulk și să rup foaia în bucățele.

Scot zecele la cele mai multe dintre cursurile mele, dar acum tocmai am încasat un patru la Etică filosofică. Adunat cu optul de la istoria Spaniei, media îmi scade la șase.

Și mie îmi trebuie o medie de minimum opt ca să pot să continui să joc hochei.

De regulă, nu am probleme să-mi mențin o medie ridicată. În ciuda a ceea ce cred mulți, nu-s un sportiv redus mintal. Dar, hei, nu mă deranjează să-i las să creadă asta. Mai ales pe femei. Bănuiesc că se excită la ideea de a și-o trage cu marele troglodit musculos care-i bun la un singur lucru, dar eu necăutând ceva serios, șuste cu tipe care nu vor decât penisul meu, îmi ajung pe deplin. Îmi lasă mai mult timp să mă concentrez pe hochei.

Dar nu va mai fi niciun hochei dacă nu-mi îmbunătățesc media. Cel mai nașpa lucru la Briar? Decanul nostru vrea excelență — academică și sportivă. În vreme ce alte școli pot să fie mai tolerante cu sportivii, Briar are o politică de toleranță zero.

A naibii Tolbert! Când vorbesc cu ea înainte de curs, să-mi ofere posibilitatea să-mi îmbunătățesc notele, îmi zice cu vocea ei aia nazală să particip la seminarii și să mă înscriu în grupul de studiu. Deja le fac pe amândouă.

Așa că da, până nu angajez vreun puștan vrăjitor care să poarte o mască înfățișând mutra mea și să dea testele în locul meu... sunt mucii.

Exasperarea mi se manifestă luând forma unui geamăt zgomotos și, cu coada ochiului, văd pe cineva tresărind cu surprindere.

Tresar și eu, căci credeam că-mi plângeam de milă de unul singur. Dar fata care stă pe rândul din spate a rămas și după plecarea celorlalți, iar acum o ia pe culoar, spre catedra lui Tolbert.

Mandy?

Marty?

Nu-mi pot aminti numele ei. Poate pentru că nu m-am obosit niciodată s-o întreb cum o cheamă. Deși e drăguțică.

Al naibii de mult mai drăguțică decât am crezut. Față frumusească, păr negru, corp atrăgător — fir-ar, cum de nu am remarcat până acum trupul ăsta?

Dar îl remarc acum. Jeanși strâmți, mulați pe un fund rotund și sprinten care urlă pur și simplu „strânge-mă”, iar puloverul ei în V stă strâns pe niște balcoane cât se poate de impresionante. Dar nu am timp să admir niciuna din frumusețile astea atrăgătoare pentru că vede că mă zgâiesc și își strâmbă gura.

— E totul în regulă? întreabă ea cu o privire fixă.

Mormăi ceva în șoaptă. În clipa asta, nu sunt într-o stare favorabilă unei conversații.

Sprâncene negre se încruntă în direcția mea.

— Scuză-mă, a fost în engleză?

Îmi mototolesc testul și-mi împing scaunul în spate.

— Am zis că totul e în regulă.

— Păi bine, atunci.

Ridică din umeri și continuă să coboare treptele.

În vreme ce ia foaia cu programul seminariilor, îmi trag jacheta cu Briar Hochei pe mine, apoi îmi îndes testul meu jalnic în rucsac și-l închid.

Fata cu păr negru s-a întors pe culoar. Mona? Molly? M-ul pare în regulă, dar restul e mister. Ține în mână propriul test, dar nu trag cu ochiul la el, căci bănuiesc că a dat-o-n bară ca toți ceilalți.

O las să treacă și pășesc și eu pe culoar. Presupun că aș putea să susțin că este gentlemanul din mine, dar aș minți. Pur și simplu vreau să-i admir din nou posteriorul, pentru că este unul dat naibii de sexy și acum, că mi-am dat seama, nu mă deranjează să-l mai privesc. O urmez sus, spre ieșire, dându-mi

dintr-odată seama ce groaznic de micuță este — sunt pe o treaptă mai jos decât ea, dar tot sunt cu un cap mai înalt.

De cum ajungem la ușă, se împiedică de absolut nimic și cărțile din mâna ei se împrăștie pe podea.

— Rahat! Ce neîndemânică sunt!

Se lasă în genunchi și eu o imit, pentru că, contrar declarației mele dinainte, chiar *pot* să fiu un gentleman atunci când vreau, și cel mai gentleman gest pe care pot să-l fac este să o ajut să-și adune cărțile.

— Ah, nu trebuie să faci asta, mă descurc, insistă ea.

Dar mâinile mele deja au dibuit testul ei și, când îi văd nota, îmi cade falca.

— Să n-am parte...! Ai luat zece? întreb eu.

Ea-mi aruncă un zâmbet auto-denigrant.

— Știu, da! Credeam că n-am făcut mare lucru.

— Sfinte Sisoe! Mă simt ca și cum aș fi dat peste Stephen lua-l-ar Hawking care a început să-mi treacă pe sub nas secretele universului. Pot să citesc răspunsurile pe care le-ai dat?

Sprâncenele i se ridică iarăși.

— Mergi cam departe, nu crezi? Nici măcar nu ne cunoaștem.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu ți-am cerut să-ți dai jos hainele, iubire! Doar să trag un ochi la testul tău.

— *Iubire?* Sari calul... Plimbă ursul...

— Preferi *domnișoară?* Poate *doamnă?* Aș folosi numele tău, dar nu-l știu.

— Bineînțeles că nu. Suspină. E Hannah. După care face o pauză plină de înțelesuri. *Garrett.*

Bun, eram depaaaarte de chestia cu M.

Și nu-mi scapă nici felul în care îmi accentuează numele ca și cum ar spune: *Ha, eu-l știu pe-al tău, tembelule!*

Își adună ultimele cărți și se ridică, dar eu nu-i întind testul. În schimb, sar în picioare și prind să-l răsfoiesc. Citindu-i răspunsurile, mă deprim, pentru că, dacă asta este genul de analiză pe care-l cere Tolbert, atunci sunt mâncat.

La naiba! Nu degeaba am specializarea în istorie — lucrez cu fapte. Negru și alb. Lucru care s-a întâmplat acum cu persoana asta și uite rezultatul.

Răspunsurile lui Hannah se concentrează pe rahaturi teoretice și pe cum ar răspunde filosofii la variate dileme morale.

— Mulțam. Îi dau testul, apoi îmi înfig degetele mari în gășicile pentru centură de la jeanși. Hei, poți să-mi spui... dacă ai face... crezi că ai putea... Dau din umeri. Știi tu.

Buzele i se strâng ca și cum ar încerca să nu izbucnească în râs.

— De fapt, *nu* știu!

Expir ușor.

— Ai vrea să mă meditezi?

Ochii ei verzi — cea mai întunecată nuanță de verde pe care am văzut-o vreodată, înconjurată de gene dese și negre — trec de la surpriză la scepticism în doar câteva secunde.

— Te plătesc, adaug eu iute.

— Ăă... hm... păi, cred și eu că va trebui să mă plătești. Dar... Latină din cap. Îmi pare rău. Nu pot.

Îmi inghit dezamăgirea.

— Ei, hai, fă-mi o favoare. Dacă pic testul ăsta, media mea se duce de râpă. Te rog?!

Afișez un zâmbet, unul care-mi scoate la înaintare gropițele și nu dă greș când e să le topească pe gagici.

— Chestia asta funcționează de obicei? întrebă ea curioasă.

— Ce?

— Zâmbetul ăsta pârdaľnic de copilaș... Te ajută, nu-i așa?

— Întotdeauna, răspund fără să șovăi.

— *Aproape* întotdeauna, mă corectează ea. Uite ce e, îmi pare rău, dar chiar nu am timp. Deja fac acrobații ca să împac școala cu munca și, cum vine și spectacolul de iarnă, o să am și mai puțin timp.

— Spectacolul de iarnă? zic eu, indiferent.

— Mda, am uitat. Ce nu e legat de hochei nu e pe radarul tău, așa-i?

— Acum cine este arogantul? Nici măcar nu mă cunoști.

Ezită o secundă, apoi oftează.

— Mă specializez în muzică, da? Și facultatea de artă pune în scenă două spectacole majore în fiecare an, spectacolul de iarnă și cel de primăvară. Câștigătorul primește o bursă de cinci mii de dolari. De fapt, e o afacere de proporții. Oameni importanți din branșă vin din toată țara ca să le urmărească. Agenți, producători de la case de discuri, căutători de talente... Așa că, oricât mi-ar plăcea să te ajut...

— Nu o vei face, bombăn eu. Arăți ca și cum n-ai chef nici măcar să *vorbești* cu mine în clipa asta.

Mica ei ridicare din umeri „te-ai-prins” mă scoate din minți.

— Trebuie să ajung la repetiție. Îmi pare rău că pici la cursul ăsta, dar, dacă te consolează, nu vei fi singurul.

Mijesc ochii.

— Dar *tu* ai scăpat.

— Ce să fac? Profei pare să-i placă stilul meu de rahat. E un dar.

— Păi vreau și eu darul tău. Te rog, maestre, învață-mă și pe mine cum să mănânc rahat.

Sunt la două secunde de a cădea în genunchi și a o implora, dar ea se trage spre ușă.

— Știi că există un grup de studiu, da? Îți pot da numărul pentru...

— Da, deja fac parte din el, murmur eu.

— Aha! Păi, atunci, nu prea mai am ce face pentru tine. Baftă la reexaminare. *Iubire!*

Și iese în trombă, lăsându-mă să privesc după ea cu buza umflată. Incredibil! Orice fată de la școala asta și-ar da naibii un braț ca să mă ajute. Dar ea? O șterge instant de parcă i-aș fi cerut săucidă o mătă, ofrandă lui Satan.

Și acum sunt iarăși în punctul de plecare, înainte ca Hannah-nici-urmă-de-M să-mi fi dat cea mai mică urmă de speranță.

Mi-a tras-o regește.

2.

Garrett

Când intru în sufragerie, după ora cu grupul de studiu, colegii mei de cameră sunt mangă. Măsuța este înțesată de cutii de bere goale, dimpreună cu o sticlă aproape golită de Jack, care știu că-i aparține lui Logan, întrucât el subscrie la filosofia *berea este pentru puicuțe*. Cuvintele lui, nu ale mele.

În clipa asta, Logan și Tucker se bat într-un joc detestat de *Ice Pro*, cu privirea lipită de ecranul plat, manevrând cu furie controlerele. Ochiul lui Logan se mișcă puțin în momentul în care mă vede în cadrul ușii, iar fracțiunea de secundă când își mută atenția îl costă.

— Așa da! croncăne Tuck când fundașul lui prinde o lovitură din încheietură pe lângă portarul lui Logan și scorul se iluminează.

— Ah, băga-mi-aș! Logan pune jocul pe pauză și-mi aruncă o privire urâtă. Ce naiba, G? M-a făcut muci din cauza ta.

Nu-i răspund pentru că acum *eu* sunt cel distras — de sesiunea de pipăială aproape la fundul gol care se desfășoară în colțul camerei. Protagonistul e tot Dean. Cu pieptul gol și

desculț, s-a tolănit pe pat în vreme ce o blondă care nu are pe ea decât un sutien de dantelă neagră și un șort mulat pe fund stă călare pe el și se freacă de mădularul lui.

Peste umărul tipei se ițesc doi ochi verde-închis, iar Dean rânjește la mine.

— Graham! Pe unde-ai umblat, frate? bâiguie el.

Înainte să pot răspunde la întrebarea lui înmuiată în alcool, trece iar la linsul blondei.

Dintr-un motiv anume, lui Dean îi place să se giuguiească oriunde altundeva *în afara* dormitorului lui. Pe bune! Ori de câte ori mă întorc, îl găsesc în toiul unei forme de dezmaț. Pe blatul de la bucătărie, pe canapeaua din sufragerie, pe masa la care halim — tipul o pune pe fiecare centimetru din casa din afara campusului pe care o împărțim toți patru. E o boarfă cum n-ai să vezi și nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

È adevărat, nu trebuie să ridic eu piatra. Nu-s un călugăr și nici Logan și Tuck nu sunt. Ce pot să spun? Jucătorii de hochei sunt niște haimanale. Când nu suntem pe gheață, de regulă putem fi găsiți dezmiertând vreo gagicuță, două din galerie. Sau trei, dacă numele tău este Tucker și este Anul Nou al anului trecut.

— De o oră îți tot trimit mesaje, frate! mă anunță Logan.

Umerii lui masivi se curbează în timp ce înhață sticla de whisky de pe măsuță. Logan este o matahală de fundaș, unul dintre cei mai buni cu care am jucat vreodată, dar și cel mai bun prieten dintotdeauna. Prenumele lui este John, dar noi îi spunem Logan pentru că așa îl deosebim mai ușor de Tucker, al cărui prenume e tot John. Din fericire, Dean este doar Dean, așa că nu trebuie să-l strigăm pe numele lui de familie, care ne umple gura: Heyward-Di Laurentis.

— Zău așa, pe unde-ai bântuit? grohăie Logan.